

Sygn. akt IV U 140/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 sierpnia 2017 r. w S.

odwołania D. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 28 grudnia 2016 r. Nr (...)

w sprawie D. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w zw. z wypadkiem przy pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo D. B. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 01 stycznia 2017 roku do 30 kwietnia 2019 roku.

Sygn. akt: IV U 140/17 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 28 grudnia 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.6 ust.1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych odmówił D. B. od 1 stycznia 2017r. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy wskazując, że u ubezpieczonego nie stwierdzono niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożył D. B. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu stanowiska wskazał, że wbrew ustaleniom organu rentowego jest nadal niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 23 września 1996r., czego dowodem jest obszerna dokumentacja medyczna, w tym również opinie biegłych zgromadzone w poprzedniej sprawie sądowej o prawo do renty toczącej się pod sygnaturą akt IV U 985/13. Na dowód istnienia tej niezdolności ubezpieczony wniósł o dopuszczenie dowodu z nowej opinii biegłych z zakresu medycyny (odwołanie k.1-5 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 12 grudnia 2016r., która nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, a odwołanie nie wnosi do

sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę tej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.6-7 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony D. B. do 31 grudnia 2016r. uprawniony był do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy zaistniałym w dniu 23 września 1996r. (decyzja z 7 września 2015r. o ustaleniu prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy na okres do 31 grudnia 2016r. k.303-304 akt rentowych). Powyższa decyzja wydana została w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 25 czerwca 2015r. zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z 9 kwietnia 2014r. w sprawie IVU 985/13 oraz decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z 11 lipca 2013r. i ustalającego prawo D. B. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 czerwca 2013r. do 31 grudnia 2016r. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 25 czerwca 2015r. wraz z uzasadnieniem k.150 i 154-155 akt IV U 985/13).

W dniu 6 października 2016r. ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres (wniosek k.314 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 14 listopada 2016r. ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 14 listopada 2016r. k.317 akt rentowych). Na skutek sprzeciwu ubezpieczonego od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika ubezpieczony skierowany został na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 12 grudnia 2016r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (sprzeciw ubezpieczonego od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k.51 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej i orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 12 grudnia 2016r. k.320 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 28 grudnia 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres (decyzja z 28 grudnia 2016r. k.321 akt rentowych).

Ubezpieczony ma 53 lata i wykształcenie średnie techniczne – mechanik napraw pojazdów samochodowych. Po zdobyciu zawodu, od 1982r. do 1989r. ubezpieczony pracował w swoim zawodzie - jako mechanik oraz jako blacharz samochodowy (świadczenia pracy k.4-7 akt rentowych). Od 16 września 1990r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) Szpitali (...) w W. na stanowisku blacharza-spawacza (świadczenia pracy z 5 stycznia 1999r. k.10 akt rentowych). W trakcie tego zatrudnienia – w dniu 23 września 1996r. ubezpieczony doznał wypadku przy pracy w postaci urazu kręgosłupa lędźwiowego z wypadnięciem jądra miazdżystego (protokół powypadkowy z 30 września 1996r. – w aktach rentowych). W następstwie tego zdarzenia od 29 marca 2000r. do 31 grudnia 2016r. ubezpieczony był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, przy czym początkowo była to renta z tytułu całkowitej niezdolności do pracy (pierwsza decyzja z 25 maja 2000r. o przyznaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy k.28-29 akt rentowych).

W wyniku wypadku przy pracy zaistniałego w dniu 23 września 1996r. i doznanego w nim urazu kręgosłupa z wystąpieniem przepukliny krążkowej pourazowej L4-L5 ubezpieczony przeszedł w trybie pilnym zabieg usunięcia w wielu fragmentach wypadniętego jądra miazdżystego. We wrześniu 1999r. z powodu nawrotowej przepukliny jądra miazdżystego L4-L5 ubezpieczony przeszedł zabieg usunięcia blizny kanału kręgowego obejmującą worek oponowy i korzeń nerwowy oraz pozostałości zwyrodniałego i uwypuklonego jądra miazdżystego. Przebieg pooperacyjny był powikłany płynotokiem nawrotowym, co wymagało kilkukrotnego zaopatrywania zabiegowego oraz ropnym zapaleniem rany pooperacyjnej i krążka międzykręgowego. Powyższy uraz oraz wskazane powikłania w procesie wielomiesięcznego leczenia pozostawiły istotne następstwa w stanie czynnościowym narządu ruchu i układu nerwowego ubezpieczonego. W trakcie badania przez biegłych stwierdzono u ubezpieczonego bardzo istotne ograniczenie ruchomości kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego z obecnością aktywnych objawów korzeniowych, jak również mniejszy deficyt ruchomości w zakresie kręgosłupa szyjnego. Przedstawione upośledzenie narządu ruchu ubezpieczonego powoduje, że ubezpieczony jest nadal, tj. od 1 stycznia 2017r. częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, a przewidywany okres trwania tej niezdolności to 30 kwietnia 2019r. Opisane upośledzenie

pogłębiają dodatkowo inne dolegliwości ubezpieczonego m.in. obrzęki kończyn dolnych, głównie stóp - po wypadku przy pracy ubezpieczony przeżył epizod zatorowości płucnej i zakrzepicy żyłnej kończyn dolnych. Obecnie, od kilku lat ubezpieczony prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług taksówkarskich. Usługi te wykonuje osobiście w wymiarze do kilku godzin dziennie. Stan zdrowia ubezpieczonego nie pozwala mu na wykonywanie tego rodzaju działalności przez dłużej niż kilka godzin, a także na podjęcie pracy na stanowisku kierowcy zawodowego - w ramach stosunku pracy (opinia biegłych z zakresu ortopedii, neurologii, chirurgii naczyniowej oraz specjalisty medycyny pracy k.28-34 akt sprawy oraz opinia uzupełniająca tych biegłych k.53 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego D. B. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.6 ust.1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009r., Nr 167, poz.1322 ze zm.) z tytułu wypadku przy pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy – dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - znajdującej z mocy art.17 ust.1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych odpowiednie zastosowanie do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy - niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy zaistniałym w dniu 23 września 1996r. wymagało ustalenia, czy u ubezpieczonego w dalszym ciągu istnieje niezdolność do pracy w związku z powyższym wypadkiem i jakiego stopnia. W tym celu Sąd zasięgnął opinii specjalistów z zakresu medycyny. Sporządzona na tę okoliczność opinia biegłych z zakresu ortopedii, neurologii i chirurgii naczyniowej oraz lekarza medycyny pracy dała podstawy do ustalenia, że ubezpieczony jest w dalszym ciągu ,tj. po 31 grudnia 2016r. osobą częściowo niezdolną do pracy z związku z wypadkiem przy pracy przy czym przewidywany termin trwania tej niezdolności to 30 kwietnia 2019r. (opinia k.33-34 i 53 akt sprawy). W złożonej opinii biegli rozpoznali u ubezpieczonego istotne dysfunkcje narządu ruchu będące następstwem wypadku przy pracy objawiające się znacznym ograniczeniem ruchomości kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego z obecnością aktywnych objawów korzeniowych oraz ograniczeniem ruchomości kręgosłupa szyjnego. W ocenie biegłych taki stan narządu ruchu powoduje, że ubezpieczony nie jest w stanie wykonywać pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami ,tj. pracy w zawodzie mechanika samochodowego – blacharza. Analizując powyższą opinię biegłych Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez lekarzy specjalistów z zakresu schorzeń występujących u ubezpieczonego, a ponadto poprzedzona była analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonego i jego badaniem. Opinia jest spójna i należyte uzasadniona. W ocenie Sądu ustaleń biegłych nie podważa fakt, że w ostatnich latach ubezpieczony podjął działalność z zakresu przewozu osób. Sami biegli zauważyli, że ubezpieczony wykonuje czynność kierowania samochodem w ramach prowadzonej działalności, ale poświęca na to tylko do kilku godzin dziennie, przy czym może samodzielnie regulować czas pracy i stosować przerwy w zależności od samopoczucia. Z pewnością jednak stan zdrowia ubezpieczonego nie pozwala mu na wielogodzinne prowadzenie samochodu, a zatem pełnoetatową pracę w zawodzie kierowcy (k.34 i 53 akt sprawy). W ocenie Sądu argumentacja biegłych jest przekonująca i nakazuje w pełni uznać wnioski płynące ze złożonej opinii. Zauważyć dodatkowo należy, że choć ubezpieczony prowadzi samochód, to nie można uznać, że doszło do przekwalifikowania się ubezpieczonego. Umiejętność prowadzenia samochodu osobowego jest powszechna w społeczeństwie, a ubezpieczony wykorzystuje tę umiejętność w celu uzyskania dodatkowych środków utrzymania. Z przedstawionych względów Sąd nie przychylił się do wniosku organu rentowego

o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych, gdyż zastrzeżenia do opinii wydanej przez dotychczasowych biegłych stanowią w ocenie Sądu polemikę z prawidłowymi ustaleniami opinii (pismo k.64-65 akt sprawy).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.